

Φ. Δ. Δρακονταειδής

Βαγγελία-Αύγουστος 1953

‘Ο Παναγής είχε ξύλινο πόδι εδώ και δεκαπέντε μήνες· τό άριστερό από ψηλά. Καθώς τό πατούσε, έτριζε. Κι ό Παναγής περπατούσε μέ τά πόδια ανοιχτά κι όλο βογγούσε, γιατί· ή πληγή ποτέ δέν είχε κλείσει. Κάθε λίγο άνοιγε κι έβγαζε ύγρα. ‘Ανέβαινε τή σκάλα μέ τό πλάι σχεδόν, έλεγε πώς αυτή ή σκάλα ήταν άφορμή ν’ άνοίγει ή πληγή του, επειδή έπεφτε τό βάρος του πάνω στό ξύλινο πόδι, μά τό σπίτι ήταν δικό του: εδώ είχε παντρευτεί τήν Κάτε, εδώ τόν είχαν πάρει γιά τήν έξορία, από εδώ έβγαλαν τήν Κάτε γιά τό νεκροταφείο, εδώ τόν είχαν φέρει μέ τό πόδι άρρωστημένο, από εδώ τόν έβγαλαν γιά τό νοσοκομείο.

Μέχρι ν’ άνέβει, ή Βαγγελία είχε στρώσει τό τραπέζι. Τότε ή θάλασσα, εκεί στην άκρη, ήταν ρηχή και γιά τή νηστεία τής Παναγίας τόν Αύγουστο, έμπαιναν παιδιά και κάτι γέροι παραδες, πού πιά δέν έκαναν γιά τά βαθιά και μάζευαν κάτι μακρουλά δστρακα, τά έλεγαν στρουφουλίδια, ήταν πρασινωπά και νηστίσιμα. ‘Η πολιτεια μύριζε βραία: όλη τή διάρκεια τής νηστείας, ό κόσμος τά έβριχνε στίς κατσαρόλες, τά έβραζε, οί πιο πλούσιοι έβραζαν τίς ύπηρέτριες νά τ’ άδειάσουν και νά τά κάμουν μέ ρύζι.

‘Η Βαγγελία ήταν άνισιά του Παναγή, δεύτερο παιδί του άδερφου του του Νικόλα. Τήν είχε κοντά του από τότε πού του έκοψαν τό πόδι, γιά νά τής βρεί παιδί καλό νά τήν παντρέψει, είχε περάσει τά είκοσι πέντε, οί δουλειές στό χωριό δέν τήν είχαν ποτέ αφήσει νά βάλει κάτι πάνω της και νά βγει στό δρόμο νά τή δοϋν οί άντρες ή νά καθήσει στό παράθυρο νά τήν προσέξει κάποιος. Είχε συνηθίσει έτσι: έλεγε πώς καλύτερα νά λείπουν οί άντρες, δοϋλες θέλουν νά τούς πλένουν και νά τούς μαγειρεύουν και νά τούς περιποιϋνται, τίς φουσκώνουν κι από πάνω, ή μάνα της είχε πεθάνει στη γέννα, έφτά παιδιά είχε αφήσει πίσω της· οί άρρώστιες είχαν πάρει τά τρία. είχαν πάρει τά τρία.

‘Ο Παναγής τής είχε βρεί γαμπρό, άνθρωπο πιασμένο, μέ λεφτά, είχε περάσει τά σαράντα, κοντός κάπως, μέ μία έλιά στό μάγουλο πού πολύ του πήγαινε. Τά είχαν μιλήσει αυτός κι ό Παναγής, τά είχαν συμφωνήσει, είχε πάει και στό σπίτι, δήθεν γιά φαί καλεσμένος, στην πραγματικότητα όμως γιά νά δει τή Βαγγελία κι αν βρισκόταν τρόπος ν’ ανταλλάξει μερικές κουβέντες μαζί της. Είχε καθήσει στό τραπέζι μέ τήν πλάτη πρós τό παράθυρο, νά βλέπει τήν πόρτα· καθώς θά έμπαινε ή Βαγγελία, άντρας ήταν, από τήν περπατησιά θά τήν ζύγιζε.

Κι όπως τά πράγματα θά ναι καθώς τά είχε σκεφτεί, είχε κιόλας πει του Παναγή ότι συμφωνούσε: τήν ήθελε, σεμνή και νοικοκυρά έδειχνε. Κι όμορφη ήταν. Κι ήξερε από τρόπους. “Όλο και κάποια προίκα θά είχε. Κι ό Παναγής είχε μινύσει του άδερφου μου στό χωριό ότι τό μεριδιό του τό έδινε στη Βαγγελία, πού τόσο καιρό τόν φρόντιζε και τόν γηροκομούσε και τόν έβλεπε σέ αυτή τήν κατάσταση.

“Έκαμε κουβέντα στη Βαγγελία: ότι ό κύρ-Παρασκευάς ήταν άνθρωπος τής τάξης μας, από τό δίπλα χωριό, από μικρός στη δουλειά, πρώτα στό μύλο, ύστερα στό έμπόριο. Είχε ταξιδέψει, είχε δει κι είχε γνωρίσει κόσμο, είχε πιαστεί. Και μέ πεποιθήσεις σαν τίς δικές μας· δικός μας άνθρωπος. Μπορεί νά μήν είχε πάει ποτέ έξορία, είχε όμως κάμει φυλακή. Κι εκείνη ή έλιά στό μάγουλο του είχε πεταχτεί από τήν τρομάρα, δέν τήν είχε όταν ήταν παιδί. ‘Ηταν πάντως πράγμα πού δέν τόν άσχήμιζε· καθόλου δέν τήν άσχήμιζε. Μέ τόν άγώνα γιά τή ζωή, μέ τίς κακουχίες και τά τρεχάματα, δέν είχε καταφέρει νά κάμει οικογένεια· άλλο πού δέν ήθελε. Και δέ ζητάει τίποτα, οί πιο νέοι έχουν πολλές άπαιτήσεις.

‘Η Βαγγελία είπε άλλα: είπε πώς τό λάδι στό πιθάρι είχε λιγοστέψει. Κι όλη τή νύχτα έκλαιγε. ‘Ο Παναγής δέν τήν άκουγε, κοιμόταν βαθιά και ροχάλιζε. ‘Ηταν τά

παράθυρα ανοιχτά, ζέστη μεγάλη έκανε, είχε κουνούπια, οί γριλλίες κουφωμένες, τό φεγγάρι έριχνε σκιές στό ταβάνι, ή Βαγγελία έκλαιγε καί στό ταβάνι διέκρινε πρόσωπα γνωστά, πρόσωπα άγνωστα, βάρκες πού λικνίζονταν, ζώα περίεργα, μέχρι πού οί πετεινοί λάλησαν καί τήν πήρε ό ύπνος επιτέλους.

Ό Νικόλας μήνυσε από τό χωριό πώς άφού ήταν για τόν κυρ-Παρασκευά, δέν είχε άντίρρηση. "Ας έπαιρνε προίκα ή Βαγγελία τό μερίδιο του Παναγή, καλύτερα ήταν να μην τό πάρει όλο, να μείνει κάτι καί για τό άλλο θηλυκό πού είναι στην ώρα του να παντρευτεί. "Ας πάρει τό περισσότερο ή Βαγγελία, εκείνο πού είναι προς τή ρεματιά, ό κυρ-Παρασκευάς είναι άνθρωπος τής πολιτείας, δέν έχει τόση ανάγκη τή γη. "Ας δώσουμε κάτι για να γίνει τό πράγμα σωστά, τό κομμάτι προς τή ρεματιά δέν είναι καί τόσο καλό, τό καλό να μείνει για τήν άλλη πού δέν ξέρουμε τι τύχη θα έχει. Συμφωνούσε μαζί του κι ό γιός του ό μεγάλος ό Φιλιππογιάννης, παντρεμένος ήταν, είχε γνώμη, είχε φτιάξει τό πρώτο του παιδί, κορίτσι.

Είπε ό κυρ-Παρασκευάς δέν είχε άντίρρηση, ό Παναγής τόν κάλεσε να δειπνήσει πάλι στό σπίτι ή να έρθει για καφέ, όποτε θέλει. "Αφού είχε έρθει για φαί τήν άλλη φορά, άς έρχόταν τώρα για καφέ, λίγο νωρίς τό άπόγευμα πριν φύγει ή Βαγγελία για τήν παράκληση. Καί βέβαια πήγαινε στην παράκληση. Μπορεί να έχουμε τίς ιδέες μας, αλλά δέν μπορούμε να περιφρονούμε τόν κόσμο. "Ερχόταν μιά δεύτερη ξαδέρφη της με τήν κουνιάδα της καί πήγαιναν όλες μαζί. "Εκείνες ήταν θεοσεβούμενες, ή Βαγγελία λίγο νοιαζόταν για τήν Παναγία, πολύ πού προσέχουν οί γυναίκες τι γίνεται στην εκκλησία, κουτσομπολεύουν, αλλά δέν μπορείς να μην πäs. Κι έδω πού τά λέμε, έτσι πού είναι ή ζωή, ή νηστεία σου επιτρέπει να κάμεις οικονομία. Τσάμπα είναι τά στρουφουλίδια, σου πέφτουν βαριά λίγο, αλλά δέν είναι να κλαίγεις, άφού δέν τά πληρώνεις.

Ναί, ό κυρ-Παρασκευάς συμφωνούσε. Κι αν είναι να διαλέξεις ανάμεσα στην πληρωμή καί στό τσάμπα, καλύτερα τό τσάμπα κι άς είναι ό,τι είναι. "Εξάλλου όλο καί κάποιος από τούς δικούς μας έχει ανάγκη, πρέπει να βαστäs λεφτά για τήν ανάγκη, μπορεί κι έσένα να σου τύχει κάτι, εμεις είμαστε σαν ξένοι μέσα στό κράτος, κανείς δε σε κοιτάζει, όλοι σε κατατρέχουν, φυλακές, ξύλο, έξοριες, μαύρισε τό μάτι του κόσμου από τήν κακοπέραση. "Ας έχουμε κάτι παράμερα, άς μην ξοδεύουμε πολλά, να μη μάς βλέπουν οί φθονεροί καί μάς έχουν για στόχο.

Ναί, ό Παναγής καθόταν σ' ένα χώρισμα, πίσω από καφάσια, στό μανάβικο του Λυκούδη, δικός μας άνθρωπος κι αυτός, δύο αδέρφια, είχαν δώσει από πέντε πίτες αίμα ό καθένας, ούτε κι αυτοί θυμούνται πόσες φορές, τόν καιρό πού του έκοβαν τό πόδι. "Ό Παναγής καθόταν εκεί πίσω κι έγραφε στα κατάστιχα, να ξέρουν οί άνθρωποι τι γινόταν στό ταμείο, του έδιναν κάτι λίγα για τήν ανάγκη του. Τόσα χρόνια τόν ήξεραν μαζί είχαν δουλέψει στον άγωνα, ό τρίτος αδερφός τους ό μικρότερος είναι στα σίδερα, πεντάκις σε θάνατο για πολιτικά άδικήματα, πέντε χρόνια κλεισμένος μέσα καί κοντεύει να του στρίψει, μέρα βγαίνει, μέρα μπαίνει κι όλο λέει πώς θα έρθουν να τόν πάρουν για εκτέλεση. Τ' αδέρφια του έχουν βάλει μέσα να τόν γλιτώσουν, αναθεώρηση τής δικής ζητούν, τήν υπόθεση έχει αναλάβει άνθρωπος τής κατάστασης, όλο τούς υπόσχεται, όλο λεφτά του δίνουν· τίποτα δε γίνεται, όλο άναμονές. Περιμένουν να πέσει ή κυβέρνηση, μέρα με τή μέρα τήν περιμένουν να πέσει, θα βγει όπωσδήποτε άλλη κυβέρνηση, καλή, θα νικήσουμε.

Τά βλέπεις, λέει ό κυρ-Παρασκευάς, τ' άτιμα τά λεφτά. Είτε τά σκορπäs, είτε τά βαστäs, όπως καί να είναι, λεφτά είναι, όλο σε κάτι χρησιμεύουν, τουλάχιστο στα χέρια μας πίνουν τόπο.

Τόν έλεγαν ταιγκούνη, λίγο σφιχτός ήταν, τόσα είχαν δεϊ τά μάτια του, είχε βγει υγιής, δέν είχε σακατευτεί στη φυλακή. "Ηταν άλλοι πού είχαν χάσει τά πάντα εκεί, τούς είχαν στίψει τα γεννητικά όργανα καί τούς τα είχαν χαλάσει, έτοϋτος ήταν γνωστό πώς μόλις είχε βγει από τή φυλακή, είχε φιλενάδα τή γυναίκα του άξιωματικού πού τόν είχε δείρει. Τέτοια εκδίκηση είχε πάρει. Τήν είχε φιλενάδα καί τής έκαμε πολλά, μέχρι πού να ξεθωμάνει. Λένε κιόλας πώς τήν γκάστρωσε. "Εχει

σήμερα, λένε, ὁ ἀξιωματικός ἕνα παιδάκι πού μοιάζει τοῦ κυρ-Παρασκευᾶ. Τοῦ Παναγιῆ, δέν τοῦ ἀρέσουν αὐτά τὰ κουτσομπολιά τοῦ κόσμου· καί χαμογελάει.

Ἦρες ὀλάκερες μέ αὐτά, λεπτομέρεια στή λεπτομέρεια· τὰ γυρίσματα τοῦ καιροῦ, οἱ συνωμοσίες πού μᾶς διάλυσαν, ἡ καλή μας καρδιά πού μᾶς ἔφαγε, συμφώνησαν νά πάει ὁ κυρ-Παρασκευᾶς αὔριο στό σπίτι τοῦ Παναγιῆ γιά καφέ. Νά μὴν κουβεντιάσουμε γιά τέτοια καί μέ πάρει ἡ Βαγγελία πὼς εἶμαι πολὺ μεγάλος στὰ χρόνια. Μακάρι νά εἶχα τὰ χρόνια σου καί τὰ δύο μου τὰ πόδια, εἶπε ὁ Παναγιῆς, πάνω ἀπὸ πενήντα ἦταν.

Ξημέρωσε Παρασκευὴ κι ἔκαμε μικρὸ σεισμό: μιά βουή, σάν νά περνοῦσαν καβαλλάρηδες κι ὑστερα ἡ δόνηση, σάν νά σέ ταράζουν νά ξυπνήσεις. Πετάχτηκε ὁ Παναγιῆς ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ζέστη πολλή, ἀπὸ τὸ Μάρτη εἶχε νά βρέξει, ζέστη συνέχεια. Οἱ παλιοὶ ἔλεγαν πὼς ὅταν κάνει μεγάλες ζέστες γιά μεγάλο διάστημα, γίνονται σεισμοὶ μεγάλοι. Δυνατὸς ἦταν κι ἐτοῦτος, ὁ κόσμος εἶχε πεταχτεῖ στό δρόμο, πολλὴ κουβέντα γινόταν.

Ὁ Παναγιῆς θυμήθηκε τὸν ἄλλο σεισμό, ὅταν ἦταν παιδί, τότε πού ἡ ἀδερφή του τρόμαζε κι ἄρχισε νά τρέχει στὰ χωράφια καί δέν εἶδε τὸ πηγάδι· ἔπεσε μέσα μεμιᾶς, δέν τὴν πήρε χαμπάρι κανεῖς, μέρα μεσημέρι ἦταν, τὴν εἶχαν στείλει νά ποτίσει τὴ γίδα καί νά τῆς ἀλλάξει θέση, μετὰ τὴν ἔφαγαν ὡς τὸ βράδυ· κι ἕνας σκύλος καθόταν στό χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ καί γάβγιζε. Τὴν εἶχαν βγάλει τουμνιασμένη καὶ τῆς ἔλειπε ἡ μισὴ γλώσσα. Πέφτοντας, τὴν εἶχε δαγκώσει καί τὴν εἶχε κόψει.

Ἄφησέ τα αὐτά, μπάρμπα, εἶπε ἡ Βαγγελία, φέρνοντας τὸν καφέ, χαμηλοθωροῦσε. Κόκκινα τὰ μάγουλά της, κόκκινα τὰ χέρια της ἀπὸ τὴν ἀλυσίβα, ἀπὸ τὰ χαράματα στό πόδι γιά νά πλύνει, κόκκινα τὰ μπράτσα της ἀπὸ δύναμη, κόκκινα τὰ χεῖλια της σάν βαμμένα.

Σταμάτησαν τὴν κουβέντα. Πρόσεχε ὁ Παναγιῆς πὼς καί πού κοιτάζε ὁ κυρ-Παρασκευᾶς τὴ Βαγγελία. Καθόταν ὁ κυρ-Παρασκευᾶς σταυροπόδι, σήκωσε τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ κι εὐχήθηκε ὑγεία. Ὁ Παναγιῆς τοῦ εὐχήθηκε καλὸ ταξίδι, θά πῆγαινε στὰ πέρα χωριά γιά δουλειές, τὴν Τετάρτη τὸ πρωὶ θά γύριζε, στίς 13 τοῦ μηνός. Ἄς περνοῦσε πάλι ἀπὸ τὸ σπίτι. Μπορεῖ νά φέρω καί κανένα κοτόπουλο, ἂν βρεθεῖ, νά τὸ σφάζετε γιά τῆς Παναγίας· στὰ πέρα χωριά ἔχουν κάτι κοτόπουλα μεγάλα, σάν καπόνια εἶναι· ἀκριβὰ τὰ δίνουν, μὰ ἀξίζουν τὰ λεφτά τους.

Ἡ Βαγγελία γύρισε στὴν κουζίνα κι ἄρχισε νά κλαίει. Δάγκωσε καί μιά πετσέτα, νά μὴν ἀκούγονται οἱ λυγμοὶ της. Ἔτσι τὴν βρῆκε ὁ Παναγιῆς κι ἄρχισε νά καταριέται τὴν τύχη του, πού δέν τὸν ἀφήνει νά τελειώσει μιά δουλειά. Καί γιά ποιὸ λόγο νά κλαῖς; Καί ποιὸς νομίζεις πὼς θά σέ πάρει; Ὅλοι μᾶς ξέρουν πὼς δέν εἴμαστε ἀπὸ ἐτούτους, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μας. Ὅσοι ἔχουν λεφτά εἶναι μ' ἐτούτους. Καί ποιὸς εἶναι δικός μας; Ἐμεῖς, ἐμεῖς, οἱ κακομοιριασμένοι, οἱ ψημένοι, οἱ κουτσοί, οἱ ἀνάπηροι, τὰ παιδιά πού εἶναι δικά μας βρίσκονται στὴ φυλακὴ, πεντάκις σέ θάνατο, δέ βλέπεις τὸν ἀδερφό τοῦ Λυκούδη; Μακάρι νά ἦταν ἔξω ὁ ἀδερφός τοῦ Λυκούδη, τριάντα χρονῶν παλικάρι, νά σοῦ τὸν δώσω, νά βγοῦμε μιά στάλα ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση πού ἔχουμε σ' αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους. Τί κλαῖς; Γιά πές μου τί καλύτερο θέλεις; Θά σέ ἄκουσε ὁ ἀνθρωπος καί θά γίναμε ρεζίλι. Μᾶς ἀκούει ἡ γειτονιά, ἔτσι θέλει ὁ κόσμος· νά μᾶς ἀκούει νά κλαῖμε, γιατί ἐμεῖς δέν εἴμαστε μ' ἐτούτους.

Εἶπε τόσα κι ἄλλα τόσα, ἔτριξε τὸ ξύλινο πόδι του, γυρόφερε τὴ Βαγγελία, χτυποῦσε τὸ μπαστούνι του στό πάτωμα, ξεφουσοῦσε. Φαίνονταν τὰ κορδόνια ἀπὸ τὸ σάβρακό του, μπάρμπα, εἶπε ἡ Βαγγελία· φοράει σάβρακα σάν τὰ δικά σου, σάβρακα μακριά σάν φουφούλες, πού δένουν στὸν ἀστράγαλο. Καθόταν σταυροπόδι κι ἦταν τὰ κορδόνια του λυμένα καί κρέμονταν ἀπὸ τίς κάλτσες· οἱ κάλτσες του πεσμένες, δέν εἶχαν λάστιχο, σάβρακα σάν τὰ δικά σου, μπάρμπα. Ξανάβαλε τὴν πετσέτα στό στόμα της καί βρύση τὰ μάτια της. Δέν τὸν θέλω, μπάρμπα, σοῦ λέω.

Ἐκαμε πάλι σεισμό τὴ Δευτέρα. Στὸ σούρουπο, τὴν ὥρα πού ἀνέβαινε ἡ ζέστη ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀκουστικὴ πάλι ἡ βουή, καβαλλάρηδες βιαστικοὶ ξαναπέρασαν, τινάχτηκε ἡ γῆ κατὰ πάνω, φτερούγισαν τὰ πουλερικά στὰ κοτέτσια, ἀνησούχησαν

πολύ.

Δέν τόν κατάλαβα τό σεισμό, είπε ὁ κυρ-Παρασκευάς τήν Τετάρτη. Ἐκεῖ, στά πέρα τά χωριά δέν κάνει σεισμούς, τό χῶμα εἶναι λίγο, ὁ τόπος ὄλος πέτρα, πράγμα ἀκούνητο. Πρωί-πρωί εἶχε παρουσιαστεῖ στοῦ Παναγή τό σπίτι, κρατώντας ἕνα ζευγάρι κότες δεμμένες ἀπό τά πόδια, λίγο ἀχαμνές ἦταν, τί νά φάνε τά πουλερικά ἐκεῖ πάνω, ἔχουν καί κάτι ἄλλα πιά παχιά σέ διπλή τιμή, ἡ κότα δέν ἔχει γοῦστο ἄν εἶναι πολύ ζιγκωμένη. Αὐτές τίς παχιές, τίς ἔχουν γιά τούς πρωτευουσιάνους, πού ἔχουν λεφτά νά τίς πληρώσουν, ἀπό δαῦτες στέλνουν καί σ' ἐτούτους πού εἶναι στά πράγματα γιά καμιά ἐξυπηρέτηση, οἱ δικοί μας δέν κάνουν τέτοια, ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι περήφανοι.

Στεκόταν καταμεσίς στό δωμάτιο, κρατώντας τίς κότες, περιμένοντας νά ἐμφανιστεῖ ἡ Βαγγελία νά τῆς πάρει, ἡ καρδιά του χτυποῦσε βαριά· κι ἡ Βαγγελία δέν ἐρχόταν. Τήν εἶχε φανάξει ὁ Παναγῆς νά παρουσιαστεῖ κι ἀχνά τήν εἶχε ἀκούσει νά τοῦ ἀπαντάει πῶς μιά στιγμή ν' ἀνακατέψει τό φαί καί θά ἐρχόταν ἀμέσως· καί δέν ἐρχόταν. Σηκώθηκε ὁ Παναγῆς νά πάει στήν κουζίνα· τί μπορεῖ νά τῆς συνέβαινε; Πάλι τά ἴδια;

Βρισκόταν στήν πόρτα τοῦ δωματίου, ὅταν ἀκούστηκε ἡ βουή, σάν νά ἐρχονταν χιλιάδες, μιλιούνια καθαλάρηδες, μιλιούνια ἀπό ἐτούτους, ἔτοιμοι νά δώσουν ξύλο, ἀφρίζοντας, ἡ γῆ ἀγκομάχησε, ὄλα ρίγησαν, οἱ τοῖχοι ἔσπασαν σάν ὑφάσματα καμένα. Παναγία μου, εἶπε ὁ κυρ-Παρασκευάς. Κρατοῦσε τό ζευγάρι τίς κότες ἀπό τά πόδια, ἐκεῖνες τινάζονταν, τό ταβάνι ἔκαμε κοιλιά, ὁ Παναγῆς ἔσφιγγε τήν κάσα τῆς πόρτας, τό πιαστοῦνι τοῦ εἶχε πέσει ἀπό τό χέρι, τά πράγματα ἀγωνίζονταν νά μείνουν ὄρθια. Ἡ Βαγγελία πετάχτηκε ἀπό τήν κουζίνα, βρέθηκε στήν πόρτα ν' ἀγκαλιάζει τόν Παναγῆ, ὁ κυρ-Παρασκευάς εἶδε τό πρόσωπό της κόκκινο, τά μάτια της κόκκινα, τά χεῖλια της κόκκινα καί τά μαλλιά της σκάλες, ἀπόμεινε στή μέση τοῦ δωματίου μέ τίς κότες μπλεγμένες στά δάχτυλά του. Ὁ πάτος τῆς θάλασσας βούλιαζε, τά στρουφουλίδια γκρεμίζονταν στά βάθη, ἡ παραλία ἔγειρε πρὸς τό νερό, τά φῶτα ἔγειραν πρὸς τήν πόλη, τό ἄγαλμα τοῦ Ἡλίου Μηνιάτη ἔπεσε μέ τό κεφάλι κατά μπροστά, καρφώθηκε στό μαλακό χῶμα μέ τά λουλούδια πού τριγύριζαν τή βάση του κι ἡ μύτη του πετάχτηκε στήν ἄλλη ἄκρη τῆς πλατείας, σάν πέτρα πού ἔφυγε ἀπό μεγάλη σφεντόνα, ἔπεσαν τά καρπούζια στοῦ Λυκούδη τό μανάβικο.

Ἡ Βαγγελία εἶδε τόν κυρ-Παρασκευά μέ τά μάτια του γουρλωμένα, σάν νά τῆς χαμογελοῦσε, Θεέ καί Κύριε, ἡ μοίρα μας πού δέν εἴμαστε μ' ἐτούτους, τό τραπεζομάντιλο γλιστροῦσε πάνω στό τραπέζι, τό ταβάνι ἄρχισε νά πέφτει, λευκά κομμάτια σουβᾶ σάν προκηρύξεις, φάνηκαν ἀπό μέσα οἱ ξυλοδεσιές, τό πάτωμα ἔτριξε σάν νά πατοῦσαν πάνω του χιλιάδες κουτσοί μέ ξύλινα πόδια, ἄνθρωποι ἀπό τούς δικούς μας, πού μαστίγωναν οἱ καθαλάρηδες· κι ὁ κυρ-Παρασκευάς ἔβαλε φωνή μεγάλη, σάν νά τοῦ ἔστιβαν τά γεννητικά ὄργανα καί, πρὶν προλάβει ἡ Βαγγελία νά δεῖ ἄν κρέμονταν τά κορδόνια ἀπό τό σῶβρακο πού ἔδενε στους ἀστράγαλους, χάθηκε ἀπό τά μάτια της, τό καταπέτασμα τοῦ οὐρανοῦ εἶχε σκιστεῖ. Κι ὁ Παναγῆς βλαστημοῦσε, κρατώντας τήν κάσα τῆς πόρτας, φοβόταν μήπως γκρεμιστεῖ καί τό ξύλινο ποδάρι τοῦ ἀνοίξει τήν πληγή καί κακοφορμίσει, ἔπαψαν οἱ κότες νά καθαρίζουν κι ὁ σεισμός δέν ἔλεγε νά τελειώσει.

Φ. Δ. Δρακονταειδῆς

